

Niets in deze roman verwijst naar werkelijke gebeurtenissen of personen.

Vincent

Esoterische Roman

Vincent Massée

Rondrit door Casablanca

Vroeg op de avond verlaat ik het hotel om ergens nog wat geld te pinnen.

Ik weet dat dit het restbedrag zal zijn dat verplicht is om door heel Marokko te mogen gaan.

De straat is gezellig e druk.

Telkens kijk ik achterom naar hoeken en plaatsen waar mijn voeten mij langs hebben gebracht.

Grote roze blikken slaan mij gade.

Een jonge vrouw en haar vriendin gaan voorbij mij, kijkend naar mijn blauwe ogen.

Tweepolig Zielsgeluk van het astrale lichaam.

Mijn naam wordt geheiligd binnen de donkerte van de straten van Casablanca.

Niemand kijkt mij nog aan in het donker, zij zien dan duidelijker dat ik een Joodse man ben.

Mijn ogen geven een gloed en hebben de typische vorm nog, net zoals mijn neus die hetzelfde heeft.

Ik volg mijn neus op weg naar de open geldmachine om straks nog iets te kunnen betalen.

Mijn rekening staat via de Koning gekoppeld met mijn eigen Bankrekening in Holland.

Ik vraag mij af wat de interferentie van het betaalverkeer met de valuta zouden doen als mijn lichaam zich weer tegood doet aan Nederlands water.

Geen enkele individu is astraal wanneer ik snel kijk, maar bij een dieper voelen doe ik een grote ontdekking.

Veel vrouwen en mannen zijn bijzonder astraal in het vage maanlicht en het hinderlijke neon van de nachtwinkels.

Samen doen wij een triade dans op straat.

De overvolle trottoirs geven ons die roze en blauwe aanwezigheid en genoeg.

Onder elke hoofddoek schuilt een bijzondere vrouw die ik kan aanvoelen, elektriseren en aldus beminnen.

Na een uur wil ik terug gaan naar mijn Hotel in de smalle donkere straat die ik goed heb beken toen mijn lichaam mij eruit weg voerde op zoek naar mensen en innerlijk geluk tussen hen en mijn Elia.

Ik wil mijn ziel Elia verwennen deze avond en stel mij terughoudend op.

De taxi die door mijn mond en handen geroepen moet worden, neemt mij mee op weg door de stad op zoek naar mijn Hotel.

Ik heb geen kaartje meegenomen bij de receptie en sta nu verloren niets te zijn.

Ik ervaar even innerlijke onrust maar kan deze toch beteugelen door de herinnering aan het zojuist gewonnen geluk in de dans van het leven.

Het moet zo zijn, ik geef mij over als ik op de rijderstoel ga zitten en het voertuig mijn ziel en lichaam met zich meedragen.

Op weg naar een nieuwe existentiële ervaring.

*

Verdwijnen

Ik verdwijn in jou

Jij geeft mij de rondedans

Tot in de eeuwigheid

Nooit,

kom je bij mij

Tot het einde der tijden gaan wij in eenzaamheden verder.

Duister en esoterisch lamplicht

Het gevolg wil dat ik gedurende de hele nacht door Casablanca heen werd gevoerd door een man die mijn aardse lichaam wilde doden.

Ik deed afstand van het leven en volgde hem in de nachtelijke reis tussen vrees en verwachting.

Soms kan een spiritueel mens beter zwijgen over het einde dan deze eindpunten te benoemen en zelf op te zoeken.

Zo bleef ik gespaard terwijl hij mij de meest fantastische mensen en vergezichten liet zien.

De oude lemen stadmuur in spotlicht, werd gevolgd door een grote groep jonge mannen die het niet op mij hadden.

Ik maakte hen duidelijk dat religie meer is dan de persoon die het uitoefent, religie is medeleven met het Enige.

Zo overleeft een Joodse man in een wereld van pijn en ellende.

Op de straat deden zij aan blokjes voetbal.

De winnaar is de sterkste van de groep en dat zal altijd zo blijven, tot dat hij ook oud wordt en er een nieuwe kampioen opstaat.

Zo is het hele leven, wij werken als entiteiten met onze krachten.

Als de krachten verdwijnen, neemt een ander lichaam onze plaats weer in.

Zo is de hele cirkelloop van het bestaan van en op de aarde in een constante Mantra verder.

Kijk naar het astrale lichaam en herwin de kracht van de aura, die elke morgen taant na het eerste voedsel dat wij tot ons nemen.

Voor de eerste cirkelboog een gevoelswaarde is binnen ons levensgeluk.

Tweede donker lichtschijnsel van esoterie

Mensen uit Marokko

De eerste dagen viel het mij op dat elke Marokkaan bijzonder goed is met het leven volgens de wet van naastenliefde.

Ik weet niet of het komt door een goede opvoeding of door een ingesleten moraal.

Gewoonten en naastenliefde spelen naast religie een grote rol in Marokko.

De jongeren echter, missen de leiding van het verstand omdat de moderne tijd een heel anderen mantra uitdraagt.

Het is net alsof zij zich ten enen male niet gehoord weten en verloren zijn binnen de eindeloze steenwoestijn van een veranderende semireligieuze samenleving.

Marokko is steeds meer een geleide markteconomie gaan kennen.

Het is de dwaling van de individu die mij de ogen opent voor dat andere Marokko.

Het land van de wonderen van de grond, de ziel uit het landschap.

*

Vierdaagse lied

Het grote goud

Er is een straatje

Waar ik veel van houd

Vol met bergjes

Klaterend goud

Mooie huizen met een vrouw

En een kind waar ik veel van hou

Maar dan komt de man

Thuis van zijn werk

Zo jaloers als het maar kan

Hij wil geld zien meters veel

En de gouden bergen veegt hij met zijn steel

Van de stoepen af resoluut

Laat voortaan zijn vrouw werken met de mannen, Oh die bruu

Maar helaas voor de man was het zijn vrouw haar idee

Hij staat aan de zijlijn

En zijn vrouw krijgt orgasmen meters veel.

De medicijn man op de markt in de woestijn

O, mijn liefje kom
toch dichterbij, in die
armen, die armen van,
mij.

Wil zachtjes in jou leven

Wil je zachtjes komen storen en
dan zachtjes bij je te horen.

O, mijn liefje kom toch dichterbij

Lieve schat,

Wil je knuflen in die armen
van mij.

Oh mijn liefste

O mijn liefje, kunnen we horen...

En dan samen...

Het leven toebehoren...

De sjamaan staat met een kraam op de drukke markt in de woestijnstad.

Vaak ben ik nu al langsgelopen.

Het is zonderling om als eenzame Joodse man steeds in de picture te komen bij verschillende groepen van de Marokkaanse samenleving.

De man wenkt mij en zegt in gebroken Engels dat ik uitleg kan krijgen bij alle medicinale karkassen die hij aan het grote publiek toont.

Ik moet terugdenken aan mijn reisgezelschap die mij helaas heeft verraden.

Ilse gaat er op de eerste avond al met een ander vandoor.

Eigenlijk ken ik haar al als Lesbienne, toen ik zag haar in de Gay club in Zwolle.

Ilse is de prostituee met wie ik op dat moment al 2,5 jaar een soort van relatie onderhield.

Zij kan niet van een man houden, dat is mij nu wel duidelijk.

De medicijnman kan wel van mij, zijn skeletten en de vrouwen op de markt houden.

Ik zie hem als een introverte maar geestelijk erudiete man.

Terwijl zijn hand over de stekels van een woestijndier gaat en er vogels aan touwen hangen waar de vleugels kunstig zijn gevormd in plooien, kijkt hij mij verwachtingsvol aan.

Hij zegt tegen mij: 'Jij kijkt en koopt dan wat, je hebt alle kennis ervoor om het een goed thuis te geven.'

Aarzelend kijk ik hem aan, mijn ogen moeten zich hebben teruggetrokken terwijl mijn houding hem ontweek.

'Ik kan helemaal de grens niet over met een van deze karkassen, hoe mooi deze dieren ook zijn die ik zie.'

'Onmogelijk zeg ik tegen hem, regels van mijn land.'

'Vergeet de regels, kijk naar mij.'

'Wij moeten allemaal leven!'

In plaats van het kopen van een karkas van een woestijndier, ga ik naar de kraam met watermeloenen.

Daar komt mijn pas gevonden vreemde vriend weer aanlopen en keurt alle vruchten van het Marokkaanse land.

Hij klopt en luistert goed.

'Deze hier heeft ziel.'

'Je kunt maar een ding eten en dat is de ziel en de vrucht samen.'

'Denk daaraan en je wordt oud mijn vriend.'

'Nu kom je bij mij en geeft ziel aan mijn dieren.'

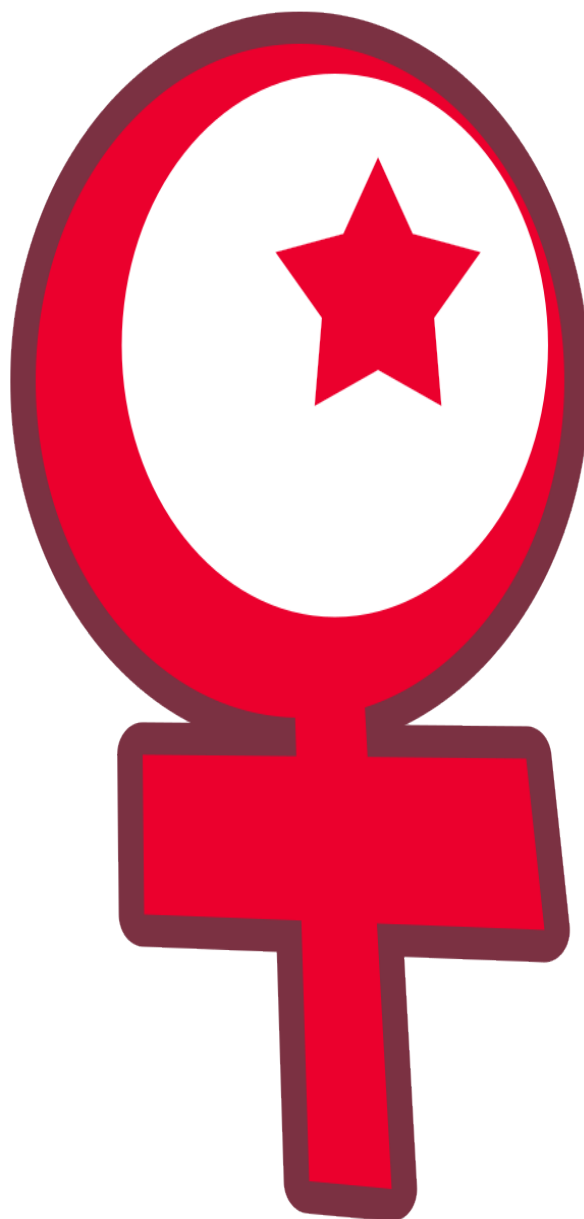
‘Onmogelijk zeg ik terug.’

‘Deze tijd leef ik van deze plant.’

Dat is wijsheid en zo nemen we met de ogen gekruist naar elkaar afscheid.

Ik verlaat de mark in de woestijn zoals ik deze reis talloze markten verlaten heb die mij vruchten en groeten hebben gegeven.

Het tapijtmuseum met de begraafplaats

Haremvrouwen en Prinsen

Ilse komt mij vroeg in de morgen ophalen.
Gisteren ben ik nog met haar naar bed geweest.

Op de harde ondergrond krijgt ze een goed orgasme en ik kom lekker klaar in haar zachte vagina.
Daarna is zij vertrokken.

Het mag niet in Marokko, ongetrouwd samen op een kamer in het Hotel.
Ilse is seksverslaafd als zij is naar de Leider en Leidsters gegaan van de reis en gaat met hen van bil gedurende de volgende nachten dat zij niet op mijn kamer slaapt.
Ik ben weer eens alleen.

Er is nog wel een andere vrouw in de groep, maar instinctief voel ik aan dat ik beter alleen kan blijven tijdens deze vakantiereis.

Solitair binnen de groep te reizen gedurende deze twee weken.
We passen niet bij elkaar en mijn leven zou haar kunnen schaden.
Ik leid een ongedwongen kunstenaarsleven.

Elke dag is gevuld met dromerigheid en soms wat avontuur van rondvliegende kogels en mensen met messen voor mij op de straat.
Je moet er maar tegen kunnen, om een goede kunstenaar te zijn die daar lijf en poten aan kan geven.

Rosalinde in jouw rode licht
Denk eens even na, je krijgt maar een kansje
Om de sjakra te leven in vol geluk
Een dierbare te treffen met wie je oud worden mag

*

Dit gaat mij de kop kosten denkt de Filantroop
En hij maakte twee miljard over, naar
Kalei dos Koop

Prinsen en hun Harem

Een verborgen schat

Rustig loop ik rond in het kleine museum in Rabat's kashba.
Toch vreemd dat deze kleden bewaard zijn gebleven na alle zuiveringen die de Islam
regelmatig heeft doorgevoerd.
Bloemen, fabeldieren en geometrische patronen van velerlei aard en karakter.

Ik denk even vooruit naar de school waarin een oudere leerling, een pagina uit een boek
over de Islam wegsnijdt.
Hier staat een afbeelding op van de Profeet zonder gezichtsbedekking.
Ik heb nog uitgelegd dat de schilder zich niet aan de regel van de sluier hoefde te houden,
omdat dit in die tijd nog niet gangbaar is.
De profeet leefde nog en veel van zijn vrouwen droegen zelfs geen hoofdbedekking.
Allen die welke zich met de adel uit het gebergte wilden afficheren.

In dit oude kleien paleis voel ik dezelfde geest.
De zalen zijn koel en in de tuin is een kerkhof voor prinses en hun vele vrouwen, ieder aan
een eigen zijnde van het afgebakende pad.
De namen en de heilige spreuken uit de Koran stonden op het graf.

In de overdekte zuilenrij is de vloer van Arabisch mozaïek.
Met mijn damschijven speel ik een serie spelletjes met Ilse, de roodharige uit
wildbeschikking.
Zij is een prostituee onder de Arabische zon, door de rode spoeling in haar haren.
Rood is voor alle Marokkanen de kleur van prostitutie.

Er zijn uitzonderingen en die ontmoet ik een dag later in het gebied van het Paleis van de
Koning van Marokko.
Een mooie Prinses vergast mij op een serie vragen als ik op haar gazon zit in het kleine park
even buiten de paleisingang.
Zij heeft een rode boog aan prachtig natuurlijk rood haar en later zou zij gaan trouwen met
een mooie prins, maar dat was toen nog ongewis.
Nu zaten wij op het gras en zij vroeg mij eerst naar wat het beste gras was voor het vee in
hun zon.
Ik duidde de verschillende grassoorten en op mijn gevoel en wat ik al in Egypte had gedacht,
wees ik de juiste grassoort aan.

Daarna hoor ik naar Baal vragen.
Wat dat betekende: 'Een baal...'
'Is het een ding of iets anders?'

Ik luisterde goed naar haar en bemerkte dat haar vraag ernstig was, er hing veel van het antwoord van mij af voor haar land en ons welzijn in dit grote land.

Dat gaat mij naar het hart. ,

Na een onjuiste eerste gedachte van mijn kant wist ik dat zij de Carthaanse God bedoelde, waaraan eerstelingen geofferd worden.

Ik vertelde haar wat de inbreuk van die stem indertijd voorstelde.

De vrouw in Rood luistert goed naar mij en stelt enige vragen aan mij die erg verstandig zijn.

Baal is de Oude Demonische God die mensen consumeert.

Hij wil niet dat wij geluk vinden of wijsheid.

Baal is de verpersoonlijking van pure wellust en de overgave daaraan door onverstandige mensen.

Die vinden in Baal altijd de wisse dood.

We gaan uit het Park weg, nadat de Prinses vertrokken is.

Ik ga even in een nis zitten van een lange witte muur.

Het is duidelijk een tuinmuur van een groot complex.

Daarop komt de Koning naar buiten met een groot machinegeweer in de hand.

Hij roept mij naar binnen te gaan, anders wordt er geschoten.

Ik vertel hem met wie de prinses kan trouwen in de naaste toekomst, als ik haar niet nogmaals zie.

Daarop loopt hij naar binnen en bij de poort gaan de wachters weg.

We lopen langs het Paleis de Kashba uit.

Een brede weg, met daaromheen het moderne Marokko.

Goed dat heb ik dan ook weer gezien.

Samen maar toch alleen lopen we nog even wat rond.

De avond begint te vallen en Ilse gaat met haar Lesbische vriendin die zij hier heeft ontmoet onder de reizigers van de reisorganisatie.

Die avond ga ik even niets eten, zoals de vele dagen daarvoor.

De gedachten zijn van binnen, in mijn buik.

Mijn ingewand is gevuld met dromen.

Regen zal dit jaar vroeg komen in de droge gebieden.

Er is een overvloed aan traanwater in mijn hart.

Dromen om jou,

Terwijl je ver in de toekomst bent.
Lief komt als een vuurvlieg in de nacht.

Een lichtje voor mij,
voor eeuwig samen alleen.

Vanuit het duistere donkere duister.

*

Vrouwen en Prinsen

Vandaag loop ik alleen door Marakesh op weg naar de haven.
Ik denk terug aan Rabat waar de tijd even stil leek te hebben gestaan.
In deze oude Portugese stad begin ik echt van het land te houden, ik leef hier.
Zwervend door de smalle straten ontdek ik een kleine Joodse bakkerij.
Zonder er bij na te denken stap ik naar binnen, de man achter de toonbank draagt een keppeltje en is getooid met een ringbaard.

Mijn goed geschoren uiterlijk laat een andere stamverwantschap zien, maar hij kijkt mij aan en zegt: 'eindelijk we hadden al gehoord dat je hier rondliep.'

'Wat doe je, ben je hier om te blijven of op doorreis.'

‘Op doorreis zeg ik hem, er is geen plaats voor mij om te blijven.’

‘O, ik heb nog wel ruimte, en een dochter.’

Zwijgend vraag ik hem om brood.’

‘Je bent verstandig, dat had ik al gedacht.’

‘Alsjeblieft, een sjekel.’

Ik leg met grote kracht het muntstuk dat ermee overeenkomt op de toonbank.’

‘Precies goed,’ en hij veegt het grote muntstuk in de kassa.

Vanavond heb ik dan goed brood wat ik kan eten.

Melk kan ik niet vinden.

In de buitenwijken willen de winkeliers mij niets verkopen.

‘Ik moet maar bij mijn eigen winkels gaan,’ zeggen zij mij.

Ik denk terug aan de vrijgevochten Prinses.

Veel vrouwen die ik zie zijn op het oog gezien niet zo vrij.

Toch vergis ik mij daarin.

De rechten hier zijn beter verdeeld dan in Nederland.

Alle mensen zijn ontspannen onder elkaar en storen zich slechts aan wangedrag.

De jongeren leggen dat tegenover vrouwen en meisjes wel eens aan de weg.

Een keer zag ik een jong stel dat belaagd wordt door een grote menigte jonge bronstige jonge mannen.

Zij lopen dicht tegen elkaar, en dat betekent hier: ‘Vrouw te koop.’

Man en vrouw lopen los van elkaar over straat.

Behalve als een vader zijn dochter wil uithuwelijken.

Zij draagt een blauw gewaad en ze lopen hand in hand, rustig over een vooraf bepaalde route.

Een keer zag ik dat en zij was erg mooi.

Ik had het een paar keer kunnen meemaken maar ik ga een mooie vrije toekomst met een jongere man niet tegen.

Ik kijk en zeg gedag, terwijl ik aan de kant van de man de twee voorbij ga.

Een reis zonder avances zal het zijn en blijven.

De woestijn en een trektocht

De trektocht

Om mij heen is het nu 2018 en de doorgemaakte reis door Marokko is al in 2001 verleden tijd.

Daar zie ik veel verschillen tussen de seksen en tussen de gelijken onderling.

De man in Marokko is in de armere gebieden vooral bekwamer op zijn terrein dan de Nederlandse, het woord vakman kom ik vaker tegen.

Nu ik hier in deze flat woon zie ik dat ook in Nederland het vakmanschap en de betrouwbaarheid daarvan wel degelijk aanwezig is.

Een sleutelmaker die ik inhuurde omdat een befaamde bordeelhouder mij weg wilde hebben van deze cruciale plek in de straat, verkocht een exemplaar van mijn sleutels aan de bende.

Een bende die bestond uit mannen die burens zijn, bijna vrienden in dit buurtje.

Ik weet dat hij 10.000 Euro krijgt voor de deal, een bedrag dat door de organisatie moet worden opgebracht.

Als ik daar mijn 127 Euro tegenover afzet, breng ik de organisatie een aardige slag toe.

Om die reden zeg ik niets en koop bij een wel betrouwbaar adres zelf een goed slot.

Dat gaat in de mooi gehakte sleuf van de sleutelmaker.

Hier om mij heen is een dergelijke onderneming gelijk aan die van de onderwereld hetzelfde als spelen met je leven.

De straffen zijn hier strenger dan in de zachte onderbuik Nederland.

Als een lekker konijn ligt de gemiddelde Nederlandse vrouw te wachten op gelijke avances zoals de Crimineel doet.

Hij biedt 'aandacht' aan, veel mannen en veel seks.

De vrouwen in mijn buurt gaan daar massaal op in.

Zij gebruiken hun eigen auto en huis om vanuit te gaan tippelen.

Reizen of sneetje brood smeren noemen zij die woorden.

De codetaal van de simpele pooier en zijn madams uit Leiden.

Ooit zag ik een bloedmooie buurmeid op de brommer naar die pooier toegaan.

Ik hoorde wat zij wilde en dacht er het mijne van.

Een Jood kan dit niet doen, dan is al wat de identiteit maakt gebroken.

Voor een Marokkaanse vrouw geldt hetzelfde, voor de man ligt dat weer anders merk ik hier in mijn omgeving.

Er is dan sprake van een dubbele moraal die er onder Joden niet is.

Tot slot zie ik schuin tegenover mij in de andere straat een aantal vriendinnen bij mijn buurvrouw in de zwarte kleine auto schuiven.

Er is ook een bloedmooie bij, die heel erg geil wordt van het idee als hoer te moeten gaan werken en daarbij niet alleen haar lichaam te verliezen.
Ze zal ook zwanger moeten worden van een Neger.

Het idee dat een vrouw zichzelf totaal onderwerpt vanuit een manlijk visioen en opgelegd vrouwbeeld vind ik vreemd.

In de woestijn zijn deze beelden er niet.
Weggebrand door de zon en verzengd door de hitte.
De woestijn is ongenaakbaar rechtvaardig en weerhoud het individu van de waanzinnige, omdat de felle middagzon die waanzin al kan brengen.

Terwijl wij per kameel ons door het zand laten slepen, denk ik aan mijn paard in de Sinaïwoestijn en geef het dier de flanken.
De bloedmooie vrouw die het laatst instapt op weg naar het bordeel waar ze zwanger is geworden wil ik ook wel een paar uur lang in mijn twijfelaar de flanken geven.

Har lange haar hangt in wilde nat lijkende tressen over haar slanke rug en de zwarte trui valt strak over haar borst en buik.
In gedachten gaan mijn handen onder haar trui.
Een beweging die de bordeelhouder straks gaat maken.
Nee, feministen zijn de huisvrouwen niet die de hoer gaan spelen.
In heel Marokko tref ik deze sfeer niet aan.

Ook onder de immigranten in Nederland is die houding er onder de vrouwen er niet.
Hoe kan een groep mensen zo ontsporen?
Het zal de hitte wel zijn.
De brandende zon van de woestijn, waar wij doorheen gaan trekken.
